Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 215 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЛИСТОПАДА, 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 9, 1984. No. 215. VOL. XCI.

ВІДБУДЕТЬСЯ ДЕМОНСТРАЦІЯ БІЛЯ ГОЛОДУЮЧОГО П. СТОКОТЕЛЬНОГО

П. Стокотельний на кріслі під час голодівки біля ОН.

Нюарк, Н. Дж. — У середу ввечорі, 7-го листопада ц.р., тут відбулося засідання щойно створеного Ад гок комітету для допомоги й підтримки голодуючого Павла Стокотельного. На цьому засіданні було вирішено зорганізувати в понеділок, 12-го листопада, в годинах від 11:30 до 1:30 по полудні, демонстрацію біля голодуючого П. Стокотельного на Першій авеню і 42-ій вулиці в Ню Йорку, щоб дати йому моральну підтримку та звернути більшу увагу засобів масової інформації та публічної опінії на його голодівку та її причини.

Комітет закликає українців стейтів Ню Йорк і Ню Джерзі та всіх громадян доброї волі до численної участи в демонстрації та одночасно робить заходи, щоб на ній були присутні сенатор Билл Бредлі з Ню Джерзі та конгресмен Вілліям Грін з Ню Йорку.

У середу, 7-го листопада, голова УЛТПА, Метрополітальний відділ Ню Йорку, д-р Богдар Ворох і д-р Юрій Третяк відвідали голодуючого і перевірили стан його здоров'я, та запевнили, що Метрополітальний відділ УЛТПА бере на себе щоденну лікарську опіку над П. Стокотельним.

У середу ввечорі на місце голодівки приїхала журналістка щоденника „Стар Леджер", яка провела інтерв'ю з П. Стокотельним і його дружиною Надією Світличною.

ЗАКЛИК

ПРЕЗИДІЇ УАКРАДИ

Президія Української Американської Координаційної Ради закликає свої Відділи, інші українські організації та індивідуальних членів, щоб активно включилися в допомогу Павлові Стокотельному, який з днем 1-го листопада 1984 року розпочав голодівку біля будинку Об'єднаних Націй в Ню Йорку.

Цей шляхетний почин П. Стокотельного, який своєю голодівкою хоче звернути увагу на останні події в Україні, зокрема на смерть оборонців правозахисного руху Олексія Тихого, Юрія Литвина і Валерія Марченка, а тепер поновне арештування і присуд Миколи Горбаля і Йосифа Зісельса, треба нам усім дружньо піддержати та допомогти, щоб він не залишився лише актом розпачі однієї української людини.

Тому закликаємо всіх наших членів піддержати П. Стокотельного, відвідуючи його на місці голодівки та інформуючи про цю голодівку і її причину урядові чинники та усі засоби масової інформації.

Президія Української Американської Координаційної Ради

Ієрархи УКЦеркви в ЗСА заперечують інформації журналу „Нюзвік"

Філядельфія (Митрополича Канцелярія). — Американський тижневий журнал „Нюзвік", власником якого є ця сама компанія, що видає ліберальний щоденник „Вашінгтон Пост", в числі з 5-го листопада ц.р. надрукував коротке повідомлення п. з. „Невідповідний обряд в Церкві Риму", що має цілий ряд неправдивих інформацій, непідтверджених тверджень, обвинувачень, які не мають жодної підстави. Наприклад, журнал пише про „секретні інструкції" Ватикану, але не каже, кому ці „інструкції" (якщо дійсно такі існують) були надіслані. Якщо йдеться про українських католицьких Владик в ЗСА, то вони жадних таємних інструкцій не одержали від Апостольської Столиці. Журнал далі вмовляє, що ці „інструкції" українці католики можуть оцінити, як намагання Папи Івана Павла II довести до зникнення Української Католицької Церкви, як окремішної одиниці в лоні Вселенської Церкви.

Тимчасом загально відомо, що теперішній Папа Іван Павло II, виявляє багато прихильности і дає підтримку Українській Католицькій Церкві. Надання цій Церкві синодальних прав, найменування коадьютора львівського Верховного Архиєпископа (що свідчить, що Папа не визнає ліквідації Української Католицької Церкви в Україні), участь Папи в нарадах українського єпископату, особисте свячення Владик, відвідування українських церковних осередків в Римі, ЗСА, Канаді, вияви пошани до українського єпископату зокрема до Глави і Батька УКЦеркви, бл. п. Архиєрея Йосифа, кардинала Вселенської Церкви та багато інших доказів піклування УК Церквою, заперечують твердження журналу „Нюзвік", що Папа хоче, щоб УКЦерква зникла.

Далі, журнал „Нюзвік" пише, що термін „патріярх" це православний термін, коли насправді його вживають Церкви не тільки східнього але й римського обрядів. Згідно з постановою Ватиканського Собору II,

(Продовження на ст. 3)

КОРАБЕЛЬ „ДИСКАВЕРІ" ПОЛЕТІВ З ЧЕРГОВОЮ МІСІЄЮ

Кейп Канаверал, Фла. — Міжпростірний корабель „Дискавері" після одноденної затримки пов'язаної з погодою, вилетів з черговою місією і кружлятиме довкола Землі. Астронавти Фредрик Гок, Дейвид Вокер, Анна Фішер, Джозеф Аллен і Дел Ґарднер, мають тяжке завдння до виконання в атмосфері. Вони повинні, вилізши з матірного корабля, врятувати два сателіти, вартістю 60 мільйонів долярів кожний і, направивши їх в повітрі, скерувати їх в належному напрямі.

У четвер, 8-го листопада ц.р., о год. 7:15 рано, не зважаючи на побоювання, „Дискавері" був запущений успішно у стратосферу. Речник Адміністрації міжпростірних полетів Чарлз Редмонд заявив, що НАСА надіється на успішність місії астронавтів і це буде рівночасно великим досягненням американської технології і здібности людей, які беруть участь у полетах. При допомозі спеціяльних приладів вони є здібні направити не тільки свій пошкоджений корабель, але також перехоплювати вже літаючі сателіти й усувати технічні вади.

До полетів американських міжпростірних кораблів придивляються науковці цілого світу і подивляють досягненням технології ЗСА.

Митрополит Мстислав відвідає Міннесоту

Міннеаполіс, Мінн. — Парафія св. Архистратига Михаїла в Міннеаполісі буде мати велику честь вітати в себе Первоієрарха Української Православної Церкви в ЗСА Блаженнішого Митрополита Мстислава.

Владика Мстислав прибуде до Міннеаполісу в суботу, 24-го листопада, щоб разом з вірними церкви св. Михаїла відсвяткувати храмове свято патрона їхньої церкви.

В суботу, о год. 7-ій вечора відбудеться Вечірня, як також буде відправлена Панахида за душі відійшовших у вічність настоятелів і парафіян цієї громади.

В неділю, 25-го листопада, відбудеться Архиєрейська Служба Божа, яку очолить Митрополит в асисті всіх священиків у Твін Ситіс. Після Богослуження відбудеться бенкет в авдиторії церкви з мистецькою програмою з участю популярної вокальної групи „Євшан Зілля".

Парафія св. Михаїла в Міннеаполісі є одною з перших парафій Української Православної Церкви в ЗСА. Церква св. Михаїла була збудована майже 60 років тому в 1925 році. На протязі свого довголітнього існування парафія була одніею з найсильніших і найчисельніших парафій УПЦ в цій країні. Вона продовжує бути важливим центром православного релігійного та національного життя українців середнього заходу. Парафія нараховує біля 200 родин.

КОНЦЕРТ Л. АРТИМІВ

Ню Йорк. — Стараннями дирекції Українського Музею в Ню Йорку тут в неділю, 11-го листопада ц.р., о год. 7:30 вечора, в Алис Таллі Голл в Лінкольн Центрі, виступить піяністка Лідія Артимів. У програмі твори Барвінського, Брамса, Дебюссі, Лисенка і Шопена. Квитки в ціні 20, 15 і 10 долярів можна набути в крамниці „Арка" (212) 473-3550, і в Українському Музею (212) 228-0110. По концерті: товариська зустріч в приміщенні Джінджер мен., 51 Захід 64-та вулиця; вступ 30 долярів.

ЗСА ПЕРЕСТЕРЕГЛИ СССР ПРОТИ ДОСТАВИ ДЖЕТІВ ДО НІКАРАҐУА

Вашінгтон. — Адміністрація президента Роналда Регена затурбована новим розвитком ситуації в Центральній Америці, зокрема в Нікараґуа і рішенням Совєтського Союзу доставити цій країні модерну зброю, включно до новочасних бойових джетів МІГ 21, які вже правдоподібно прибули до одного з військових портів Нікараґуа на покладі совєтського корабля.

На всякий випадок речники Державного департаменту перестерегли уряд СССР перед такою можливістю, а сам президент Р. Реґен, який тепер перебуває на своєму ренчі в Санта Барбара, Каліф. і його найближчі співробітники заявили, що ЗСА ніколи не погодяться на розбудову другої після Куби мілітарної бази під боком ЗСА і взагалі в Центральній Америці, бо це становитиме загрозу для цілого латиноамериканського простору.

Речник Держаґвного департаменту Джан Гюз заявив кореспондентам у Вашінгтоні, що Уряд ЗСА вислав протестну ноту з пересторогою до Москви, а копію передав до совєтської амбасади у Вашінгтоні. Інші речники заявили що вони мають досторівні докази і фотознімки зроблені сателітами і розвідчими літаками, що совєтський корабель на покладі якого знаходяться джети й інша софістикована зброя, наближається до порту в Нікараґуа, до речі дуже стереженого військовими з'єднаннями тієї країни. Правда, розвідчі чинники ЗСА відмовились підтвердити цю інформацію і заявили, що їм не відомо чи на совєтському кораблі дійсно знаходяться військові джети, але такої можливости не треба виключати, бо інформації про доставу таких літаків наспіли також з інших джерел.

Також віцепрезидент Джордж Буш, який коротко зустрічався на летовищі Ендрус біля Вашінгтону з кореспондентами відмітив, що покищо Уряд ЗСА не зібрав усіх фактів, які мають відношення до цієї справи, але краще є перестерегти СССР своєчасно і оминути кризи подібної до кризи на Кубі в 1962 році, коли Нікіта Хрущов, тодішній генеральний секретар ЦК КПСС, мусів, під тиском ЗСА, забирати свої ракети з Куби, побоюючись не тільки американської бльокади, але також висадки американських військ на цей острів. Дж. Буш додав, що бойові літаки дали б можливість для Нікараґуа не тільки атакувати у випадку потреби сусідні країни, але в першу чергу стосувати політичний і мілітарний тиск на багатьох з них з допомогою СССР і Куби, які зацікавлені у поширенні впливів в Латинській Америці і порушенні політичної і військової стабільности в цьому обширі.

Очевидно, як треба було сподіватися, Нікараґуа заперечила усі закиди ЗСА, а міністер закордонних справ тієї держави Міґуель де'Еското Брокман виступив навіть на телевізії і заявив, що совєтський корабель дійсно причалив до нікараґуанського порту Корінто, але на покладі не було жадних літаків і такої зброї, яка могла б загрожувати сусіднім країнам. Він притому обвинуватив ЗСА у підготові інвазії на його країну.

Помер Едвін Блідий, секретар 220-го Відділу УНСоюзу в Чикаґо

Чикаґо, Ілл. — В суботу, 3-го листопада ц.р., помер тут ненадійно в наслідок серцевої атаки на 58-му році життя Едвін Блідий, довголітній секретар 220-го Відділу Українського Народного Союзу, Братства свв. Петра і Павла у Чикаго.

Св. п. Е. Блідий

Едвін Блідий народився в Чикаґо в 1927 році. Вже в молодих літах став членом УНСоюзу та активним громадянином. Він був впродовж вісьмох років касиром 220-го Відділу УНСоюзу, а останніх 14 років його секретарем. Крім цього Е. Блідий був касиром Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Чикаґо, кількакратним делеґатом на Конвенціях УНСоюзу, як також членом багатьох організацій. Віб був дяком у церкві Пресвятої Богородиці, членом церковного хору „Тріянда", членом хору „Сурма" та членом американської ветеранської організації Ветеранс оф Форейн Ворс, пост Навармар ч. 5535. Останньо вступив до нового мішаного хору для відзначення 1000-ліття хрищення Руси-України.

Покійний залишив у смутку дружину Дженевів, з дому Заяць, та трьох дітей — Джеррі, Джекелін і Дейвида.

Похорони відбулися у вівторок, 6-го листопада ц.р., з церкви Пресвятої Богородиці на цвинтар Святої Марії. У Панахиді та похороні Покійного взяла участь численна українська громада і прощальні слова виголосили представники УНСоюзу та ряду інших організацій, в яких Покійний був активним членом.

Дітройт вшанував Патріярха Йосифа

Дітройт. — Українські католицькі парохії Дітройту та місцевий Відділ Українського Патріярхального Товариства вшанували Патріярха Йосифа жалобною Академією, що відбулася в неділю, 28-го жовтня ц.р., в авдиторії Української Середньої Школи. Перед тим, в день похорону Патріярха, 13-го вересня, в усіх церквах Дітройту відслужено Божественну Літургію за його душу, також 17-го жовтня, в 40-ий день смерти.

Академію відкрив голова Відділу інж. М. Кунинський і просив приявних вшанувати пам'ять Блаженнішого однохвилинною мовчанкою. Після того Марія Лісовська виконала на фортепіяні могутній „Похоронний марш на смерть Героя" Бетговена.

Про перші дні Патріярха Йосифа на волі в Римі говорив о. ігумен В. Панчук, ЧСВВ. Доповідач згадав про приїзд Патріярха до грецького василіянського манастиря в Ґроттаферрата, недалеко Риму.

Відома співачка, Христина Романа Липецька виконала при фортепіяновому супроводі М. Лісовської три пісні: „Богородице Діво", А. Гнатишина, „Молитву" І. Соневицького та уривок з „Месії" Гендля.

Про „Найбільше діло Патріярха Йосифа", — патріярхат, — говорив д-р Б. І. Лончина. Доповідач згадав про змагання Української Церкви за патріярхат від 1583 року до сьогодні, про старання Блаженнішого в цій справі, при чому підкреслив його ясну думку на український церковний ідеал та мужність боронити його словом і ділом. Закінчив довшою цитатою із „Завіщання" Блаженнішого.

Заля була прикрашена великим портретом Патріярха та квітами й свічниками. На закінчення Академії приявні відспівали пісню „Боже великий".

У СВІТІ

ПЕРЕМОГА У ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ виборах Роналда Реґена викликала у західньому світі переважно позитивні коментарі. Президент Франції Франсуа Міттеран, назвав перемогу Р. Реґена перемогою здорової концепції демократичних держав. Позитивно про вислід американських виборів висловились також прем'єр-міністер Великобританії Марґарет Тачер, канцлер Західньої Німеччини Гельмут Коль і більшість голід держав членів НАТО. Очевидно, комуністичний світ, на чолі з Совєтським Союзом, надіялися і працювали в напрямі зміни у Вашінгтоні і тому вони є розчаровані вислідом виборів, а зглядно переобранням Р. Реґена на чергових чотири роки.

ПРЕЗИДЕНТ ЧІЛЕ Авґусто Піночет проголосив виїмковий стан в країні і обмеження рухів для населення, особливо вночі від год. 12-ої до 5-ої рано. Це перший раз на протязі шістьох років Піночет мусів вдатися до таких драстичних заходів після довготриваючих антиурядових демонстрацій. Очевидно, усі опозиційні партії і підпільна комуністична, виступили в доступній їм пресі проти заряджень уряду і закликають своїх прихильників поборювати режим Піночета.

В НАПРЯМІ ЦЕНТРАЛЬНОЇ Америки пливуть три совєтські кораблі, на одному з яких розвідчі американські літаки помітили тяжку зброю, а навіть совєтські джети, які мабуть призначені для Нікараґуа. Американська повітряна і морська фльота отримала наказ слідкувати за рухами совєтських кораблів. Адміністрація президента Роналда Реґена вже раніше заявляла, що вона не допустить до розбудови причілку Москви в Центральній Америці і боронитиме американських інтересів в цьому просторі всіма силами.

ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ МІНІСТРА закордонних справ СССР Андрея Ґромика з амбасадором ЗСА до Совєтського Союзу Артуром Гартманом в Кремлі, совєтський речник закликав ЗСА поправити в майбутньому совєтсько-американські відносини і розпочати діялог про зменшення до мінімуму нуклеарної зброї. Політичні спостерігачі слушно відмітили, що А. Ґромико не доказав правди до кінця, а головно не признався, що це уряд СССР відтягнув з Женеви свою делеґацію, метою якої було знайти якусь формулу для зменшення міжконтинентальних нуклераних ракет далекого і середнього засягу.

ПОЛЬСЬКИЙ ГЕНСЕК і прем'єр-міністер Войцєх Ярузельскі взяв на себе ще одне додаткове завдання — нагляд над міністерством внутрішніх справ після вбивства о. Єжи Попєлюшка членами органів безпеки і пізнішими скандалами замішаности високих урядників у це вбивство. Це потягнення польської компартії розглядається в колах знавців східньоевропейської проблематики, як ще один удар для „твердолобих" комуністів в Польщі, які, правдоподібно, бажаючи упадку Ярузельского, бажали вбивством священика-патріота викликати заворушення в країні і можливо, уступлення, або звільнення Ярузельского з його відповідальних постів в компартії і уряді.

Щолокова позбавили генеральського звання

Москва. — Як повідомило совєтське інформаційне аґентство ТАСС, колишній міністер внутрішніх справ Совєтського Союзу Ніколай Щолоков указом Президії Верховної ради позбавлений генеральського звання „за зловживання службовим становищем і дискредитацію військового звання".

Ніколай Щолоков був протеже покійного совєтського генсека і президента Леоніда Брежнєва і займав пост міністра внутрішніх справ на протязі 14 років. Його звільнили з цього поста в червні 1983 року в зв'язку з кампанією боротьби з корупцією, початою тодішнім генсеком Юрієм Андроповим. Щолокова звинувачили в протизаконних махінаціях.

В АМЕРИЦІ

У ВЕРХОВНОМУ СУДІ ЗСА опинилася справа, яка вже від п'ятьох років іде від одного суду до другого без остаточної розв'язки, за нарушення прав видавця. Ідеться про мемуари колишнього президента ЗСА Джералда Форда, які у виїмках помістив журнал „Нейшен" ще перед тим як вони були видані у формі книжки в 1979 році. Видавнича фірма Гарпер і Ров заскаржила журнал, а цей бороniться, що дістав копію книжки з невідомого джерела кілька тижнів перед тим, як вона появилася. Тепер Верховний Суд має важку справу вирішити чия правда, бо тут зударилися два закони: про свободу преси і права видавця.

СВІТОВА ВИСТАВКА 1984 року, що відбулася в Ню Орлінс, Ла., принесла 100 мільйонів довгів і її організатори проголосили банкрутство, щоб в цей спосіб охоронитися перед скаргами вірителів.

ОДИН ІЗ ХМАРОЧОСІВ міста Ню Йорку при 5-ій авеню, і 42-ій вулиці загорівся в день виборів 6-го листопада ц.р. на найвищому поверсі від вибуху системи охолодження, що міститься на даху цієї 58-ої поверхової будівлі. Вогонь не зробив великого знищення, але викликав паніку серед працівників у бюрах, що містяться в будівлі, як також затримання руху в цілій околиці.

В МІСТІ НЮ ЙОРКУ почали серйозно прослідjувати дуже поширене підкупство міських інспекторів, які мають за завдання стежити за дотриманням вимог в усіх ділянках публічного життя. Показується, що підкупство так поширене, що треба великого зусилля та строгих кар, щоб задержати цю корупцію.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХАРЧІВ і ліків ствердила, що телевізійна реклама на аспірину, яка ігнорує можливість зв'язку поміж недугою „Рей синдром" і аспіриною, є шкідлива і дезінформує слухачів. Це ствердження викликало бурхливу реакцію зі сторони тих, що реклямують аспірину.

У ЗВ'ЯЗКУ З ОПУБЛІКУВАННЯМ того, що адвокат Джан Заккаро, муж кандидатки на віцепрезидента від Демократичної партії Джералдін Ферраро вжив на особисті цілі майно, яке було зложене під його опіку, тепер суд в Ню Йорку видав вказівки, в який спосіб можна [illegible] переданим адвокатам чи іншим інституціям майном. Тепер рішено, що не можна такого майна вживати на приватні цілі.

БАЛЬ ПРЕСИ ПРОЙШОВ З ВЕЛИКИМ УСПІХОМ

ІРИНА ЦВІКУЛА КРАЛЕЮ БАЛЮ

Філядельфія. — Тут в суботу, 3-го листопада ц.р., відбувся традиційний 12-ий з черги Баль української преси, що його влаштовують Фінансова комісія СФУЖО і Спілка Українських Журналістів Америки.

Баль, який відбувся в авдиторії св. Йосафата, зібрав біля 400 учасників, у тому велику кількість української молоді, що з цікавістю слідкувала за вибором кралі та князівень балю, з-посеред 16-ох кандидаток, які репрезентували поодинокі українські часописи та журнали. Баль, яким вміло провадили Мирослава Гил і Андрій Максимович, відкрила Марія Харина, голова Фінансової комісії СФУЖО і

Ірина Цвікула

головна організаторка балів преси, що вже від довгих років з вірною групою співробітниць, членок Фінансової комісії, вкладають величезну працю та багато серця у цю виїмкову імпрезу. У своєму слові М. Харина підкреслила, що досі вже понад 260 дівчат пройшли завдяки тим балям в українську спільноту, як репрезентантки різної української преси і що цей баль виконує своїми шляхетними цілями куди більше, як лише завдання бути товариською імпрезою.

Ольга Кузьмович привітала присутніх гостей, зокрема молодих контестанток, від українських журналістів та подякувала організаторкам балю за їхню працю.

(Закінчення на стор. 3)

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР ГАННИ ЧЕРІНЬ

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 9-го листопада, в годині 7-ій вечора, тут у приміщеннях ЛМКлюбу, при 136 Друга авеню, відбудеться Авторський вечір відомої письменниці і поетеси Ганни Черінь. У програмі — поезії, гуморески і розділи з роману „Слова", що їх відчитає авторка цих творів. У музичній частині вечора виступить Ляриса Магун-Гурин — солістка, сопрано.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи президент Реґен вірить в Армаґеддон?

Критики політики президента Реґена винаходять різного роду арґументи для піддержання своїх мнимих чи правдивих переконань, що голова найбільш могутньої держави у світі вірить в деякі „забобони" чи фальшиві пророцтва.

Наприклад, редакційна стаття в „Ню Йорк Таймсі" з 25-го жовтня ц.р. має заголовок „Реконінґ віт Армаґеддон" („Беручи під увагу Армаґеддон"), в якій її автор висловлює свої міркування і припущення з приводу того, що президент Реґен вжив слова „Армаґеддон".

Саме слово „Армаґеддон" є, мабуть, гебрейського (жидівського) походження і в широкому значенні є синонімом слова „апокаліпса". Як подає українська (несовєтська) енциклопедія, „апокаліпса" — це є книга об'явлень Нового Завіту, яку написав св. Йоан. У цьому творі, — як пише згадана енциклопедія — „є дуже загадково і непевно представлено, як у світовій катастрофі пропаде поганський Рим і переможе християнство".(Пригадаймо „чотири їздці Апокаліпси — пошесть, війна, голод і смерть").

У 1976 році Голливуд випустив дуже малорозреклямований фільм під заголовком „Омен" („Знак") . Цей фільм показав „багато нещасть, які навістили добрих людей, тому що сатана, в особі малого хлопця на ім'я Деміен прибув до мітичної місцевости, як предтеча Армаґеддону".

Автор статті у „Ню Йорк Таймсі" твердить, що „багато поважних людей журиться тим, що може президент Реґен визнає пророцтво Армаґеддону і що він може навіть бути під впливом цього пророцтва, плянуючи нуклеарну політику.

Щоб доказати своє відважне твердження, автор редакційної статті твердить, що „багато 'армаґеддоністів' є ентузіястичними прихильниками президента Реґена. „Вони вірять, — читаємо в статті,- що наші вороги є ворогами Бога, а знищення сатани — це праця для Бога... Остання „битва Армаґеддону буде завзятою, але певне число переживе цю апокаліптичну битву і житиме з Христом в новому Єрусалимі".

Далі в редакційній статті написано, що в 1980 році Роналд Реґен, кандидуючи на президента, кількакратно сказав (де?): „Ми можемо бути поколінням, що може побачити Армаґеддон". У 1983 році, коли впав запит чому Президент запитаний про характеристику СССР, — схарактеризував Совєтський Союз як „диявольську імперію", Реґен сказав, що „були часи в минулому, коли багато людей думало, що приходить кінець світу," а в останній дебаті з Волтером Мондейлом, Президент сказав, що „ніхто не знає, чи Армаґеддон прийде за тисячу років чи позавтра," даючи до зрозуміння, що він вірить в прихід цієї катастрофи.

У статті згадано, що на днях коаліція християнських і жидівських провідників звернулася до президента Реґена з домаганням „відкинути ідеологію Армаґеддону — як спотворення св. Письма й як небезпеку для безпеки Америки".

На закінчення автор редакційної статті висловлює сумніви щодо можливости, щоб американський Президент міг бути під впливом „Армаґеддонського пророцтва," але додає, що президент Реґен є „першим, що назвав росіян диволами".

Слід пригадати, що в грудні 1939 року, коли СССР напав на малу і невтральну Фінляндію, то з Вашінґтону, Лондону і Парижу посипалися такі недипломатичні епітети на адресу СССР, як „варвари зі Сходу", „негуманні тоталітаристи", та „традиційні імперіялісти".

Сотні тисяч совєтських громадян, зокрема вояків, які піддавалися німцям добровільно в полон під час Другої світової війни — це найкращий доказ цього, що вони втікали від негуманности совєтського режиму, або гостріше висловившись, — як президент Роналд Реґен — „від „диявольської" системи Совєтського Союзу.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ В ЗСА

Трагічні вістки з України набирають вигляду снігового обвалу.

Два тижні тому в Києві поховали Валерія Марченка, 37-річного журналіста, якого заморили в тюремній лікарні.

Через кілька днів стало відомо, що в тому самому таборі особливого режиму на Уралі, порізавши собі жили, помер 50-річний Юрій Литвин. Це сталося ще за місяць перед смертю В. Марченка, 5-го вересня 1984 року, але вістка прийшла так спізнено.

„Трагічна галерія" — так називається збірка віршів Юрія Литвина. Трагічна галерія страстотерпців українського правозахисту за останній тиждень поповнилася двома новими іменами.

19-го жовтня в Чернівцях заарештували Йосифа Зісельса, який недавно відбув трирічне ув'язнення за правозахисну діяльність. У день арешту в Чернівцях відбулося багато обшуків, у тому числі в Й. Зісельса, в якого конфіскували якісь книги. На першому своєму суді Й. Зісельс говорив, що разом з ним на лаві підсудних сидять книжки і їхні автори. Повторний арешт на підставі вилучених книжок свідчить, що влада має намір продовжувати переслідування Зісельса доки він не втратить здатности читати.

У 1980 році Ірина Зісельс писала, що їй судилося тільки три роки нести важкий тягар дружини політв'язня. Вона схилялася перед своїми посестрами, що довгі роки „своєю вірою і вірністю, теплом і турботою підтримують чоловіків — найкращих людей країни, обплутаної колючим дротом". Дійсність спростувала певність Ірини: адже для тих, хто зазнав тавра неблагонадійних, термін, передбачений вироком, — облудна умовність. Насправді політв'язень до кінця життя залишається для совєтської влади особливо небезпечним, навіть якщо він не займається жадною політичною діяльністю. Чи вистачить сили в Ірини, яка сподівається другої дитини, — чи вистачить сили „знаходити втіху в кожному рядкові листа, в усмішці дитини, щоб не зачерствіти, не озлитися — на радість бездушній каральній машині, що тільки для нього й існує"?

Після арешту Й. Зісельса минуло всього три дні — і слідом за ним пішов на нове Дантове коло його побратим з Української Гельсінкської Групи Микола Горбаль.

Миколі Горбалеві лишалося два із 1827 невільничих днів, присуджених за другим вироком (а перед тим було ще 5 років табору і 2 заслання). 24-го жовтня ц.р. мали закінчитися підступно вкрадені в нього 5 років життя. 22-го жовтня його забрали на нове слідство до Миколаївської тюрми. Дружині, яка марно чекала його під табірною брамою в день звільнення М. Горбаля, сказали, що проти нього порушено нову справу за статтею 1871 І КК УССР (наклепницька діяльність).

М. Горбаль усвідомлював, що йому можуть підготувати нову провокацію (як було з більшістю членів Української Гельсінкської Групи, які не змінили своїх переконань: Ю. Литвин, Я. Лесів, В. Овсієнко, Петро і Василь Січко, В. Стрільців, В. Чорновіл — усі дістали нові, ще тяжчі терміни ув'язнення перед закінченням попередніх). Тож місяць тому, під час останнього побачення з дружиною, М. Горбаль сказав, що хоч його постійно провокують на розмови, зокрема, про Гельсінкську групу, — він уникає будь яких розмов і не спілкується ні з ким у таборі. Але у деґрадованому середовищі п'яниць і кримінальних злочинців, де М. Горбаль змушений був жити останніх 5 років, адміністрації дуже легко підкупити свідків, на які завгодно покази.

Дружина М. Горбаля Ольга Стокотельна у відчаї звертається до різних адресатів, благаючи зупинити смертний хід, який готують її чоловікові. 26-го жовтня вона звернулася до генерального секретаря ЦК КПСС К. Черненка, генерального прокурора СССР А. Рекункова, прокурора УССР Ф. Глуха з телеграмою такого змісту:

„Прошу негайно втрутитися і припинити повільне вбивання мого чоловіка, Горбаля Миколи Андрійовича, який перебуває знову за сфабрикованою справою під третім слідством у тюрмі міста Миколаєва".

М. Горбаль ще на початку свого другого ув'язнення писав з табору про ЗСА:

„Я вірю в цю країну, яка прихистила стільки мільйонів батраків і знедолених з усього світу, дала можливість їм жити, виявити себе і гарантувала їм майбутнє. Вірю в цей форпост волі. Я знаю, що, як і кожній країні, в ЗСА є свої проблеми, але думається, матеріяльний добробут, обумовлений вільним розвитком, не спустошить морально американського народу, і він зможе об'єднатися під загрозою втратити свободу".

Ми не могли врятувати життя Олекси Тихого, Валерія Марченка, Юрія Литвина. Зберімо ж свої зусилля, щоб врятувати, доки не пізно, Йосифа Зісельса і Миколу Горбаля. Їхня доля залежить і від кожного з нас, а їхня воля — це частка волі нас усіх.

З протестами просимо звертатися на адреси:

1. СССР, Москва, Кремль, председателю Президиума Верховного Совета СССР К. Черненко;

2. СССР, Москва, прокуратура СССР, генеральному прокурору А. Рекункову;

3. УССР, Київ, вул. Різницька, 13, прокуророві УССР Ф. Глуху.

Звертайтеся також до сенаторів, конгресменів, Державного департаменту ЗСА до професійних об'єднань тощо з проханням допомогти захистити від сваволі Йосифа Зісельса і Миколу Горбаля.

Закордонне Представництво Української Гельсінкської групи

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Дебют Ілони Сочинської в УІА

Цікавий оце цьогорічний початок нашого мистецького сезону, що знайшовся притьмом під жіночим знаменом. Бож відкриття обох виставок — у галерії ОМУА, Наталії Погребінської та в Українському Інституті Америки Ілони Сочинської-Шиприкевич, започатковано пожвавлення малярського життя їхніми модерними працями. Хтось, сміючись, запитував навіть чи це мав би діяти вплив кандидатки на віцепрезидента ЗСА Джералдін Ферраро? Очевидно, що ні, це ж бо тільки збіг обставин. Однак, на всякий випадок, воно означає, що наше жіноцтво приходить, з бігом часу, до чимраз то вагомішого голосу в нашому мистецькому житті. І безперечно це відрадне явище.

Зате меншою відрадністю було те, що на обох виставках бракувало українських програмок чи написів. І за це відповідає більше людей, як тільки обидві малярки. Скільки то разів треба про таку самозрозумілу річ писати і пригадувати? Далі навіть зовсім мимохіть впадає в очі недостача будь-якогісінької української тематики чи хоч би і мотиву в їхніх творах. Воно відомо, що українцем не легко бути. Та коли ви признаєтесь до цієї національности, то це безумовно зобов'язує; ви мусите дати бодай якийсь доказ на це. І глядач бажав би знайти це десь у виставлених працях. Значить маймо надію на майбутнє.

При гарній участи поважних відвідувачів відкрито 20-го жовтня ц.р. цікаву, першу індивідуальну виставку, згаданої вже Ілони Сочинської-Шиприкевич. І дебют, якщо йдеться про мистецькі враження, випав зовсім удало. Дещо з її праць довелось нам оглядати вже давніше на збірних виставках. Однак щойно тепер можна було дійсно побачити її власне, ще не зовсім вирішене, мистецьке обличчя у належному світлі. Виставка помітна ще може не так високим мистецьким досягненням, як своєрідною оригінальністю. Вона ж бо в модерному стилі (хоча, як відомо, т. зв. малярський модернізм, тепер це вже досить пристарілий напрям, та проте він все таки завжди актуальний) у великій мірі на об'ємистих полотнах, виконана олійною технікою; було дещо з графіки, а деякі речі дала Ілона вже і пастелею. І ці пастелеві картини чинили особливо додатнє враження. Пастелева техніка може зчасом допомогти їй злагіднити дещо теперішню яскравість малярського почерку. Виставка мала ту вирізненість, що в нас таким стилем ніхто не малює, а це вже важливий плюс.

Впливи деяких модерністів можна помітити в її працях, а головно еспанського сюрреаліста С. Далі, що Ілона, зрештою, і сама радо признає. Отже вона в своїй творчості сполучує докладний реалізм із надреалізмом, доходить до абстракности, включаючи в композицію символічні елементи. А коли йдеться про кольорит, то він наснажений повнотою яскравости. Тому що Ілона працювала в ділянці реклямно-комерційного мистецтва, то впливу і техніки цієї течії їй не легко так швидко визбутись. Проте є познаки, що з бігом часу реклямний чинник у її працях заникне. Привикши до визначених, точних тем плякату, їй не зовсім легко приходиться надавати своїм картинам заголовки. Тому часто подибуємо такі озаголовлення, як „Без заголовку" чи „Конструкція". А воно шкода, бо заголовок може додати творові часто багато цінности. Само собою, що додатніми прикметами її таланту, це справжнє вичуття краси барви, добре опанування техніки рисунку і розмах та відвага у творчій праці. Досить цікаво, що не зважаючи на її відчуття кольориту, в неї немало, головно в давніших працях, чорно-сірого нальоту в творенні. Символіка її мусить бути більш переконлива, тематика менш дискусійна.

З кращих картин не можна поминути „Запрошення" („Інвітейшен"), де цілісне — не половинне чи четвертинне — жіноче обличчя білявки віддане зі справжньою ніжністю і чаром. Якби ексцентрична праця „Лада зі зв'язаними руками" (її сестра) була б зовсім гарна, якби її постать не була така мініятюрна. Цікава розв'язка „Автопортрету зі щіткою до волосся". Приємні, навіть міцні деякі абстрактні, багатокольорові праці. Проте ще раз варто наголосити, що невеликі, пастелеві картини, які всім так подобалися, дають надії на ще повніший ріст, поступ і розвій цієї молодої індивідуальности.

Михайло Кучер

НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ І „БАТЬКО" МАХНО

„Білий рух" („Белое движение") і „держава", яку заснував генерал Вранґель в Криму, перестала існувати у листопаді 1920 року. Доба була дуже складна. Европа втомилася від чотирилітньої війни і думала тільки про мир. Генерал Вранґель продовжував воювати, а в европейських столицях не хотіли чути слова війна. Італія почала комерційні переговори з большевиками, а ген. Вранґель осягнув офіційне визнання Франції та симпатії ЗСА.

„Білий рух" перешкоджав леґенді західних університетів про „доброго" Леніна і „поганого" Сталіна.

У лютому 1918 року Добровольча армія нараховувала 3,000 вояків і відступила на Кубань. Так почався „льодовий похід". У квітні був убитий під час бою ген. Корнілов. На його місце став ген. Денікін. Втриматися на Кубані не було можливости.

Літом 1918 року при підтримці англійців в Архангельську почався слабий рух боротьби з большевиками.

Після Берестя Литовського в Україні опинилися німці. Згідно з документами у російській мові гетьман Скоропадський „співчував ідеї боротьби з червоними"(!).

Соціялістичний уряд Греції не виявив симпатії „білому рухові", не хотів стягнути на себе гніву Москви.

Лойд Джордж припинив втручання Англії у справи колишньої Росії і готувався „торгувати з канібалами".

Франція підтримувала Польщу проти Совєтського Союзу.

Генерал Вранґель 1919 року втягнув в боротьбу проти „самостійно переконаних" членів Кубанської ради. Не всі старшини погоджувалися з політикою генерала Вранґеля як „недемократичною і великодержавною".

На весну червоні почали наступ на Кубань. Більшість кубанців перейшла до большевиків, решта пішла на Крим. Генерал Букретов передав отаманську булаву голові Кубанського уряду Іванису, а сам з частиною Кубанської ради втік у Грузію. Решта членів Кубанської ради зібралася у Феодосії і проголосила ген. Букретова та Іваниса зрадниками. Іванис звернувся за допомогою до ген. Вранґеля і погодився „співпрацювати".

Дня 22-го липня між командуючим силами „Півдня" Росії та козачими урядами підписано порозуміння, яке признавало „повну незалежність Кубані у внутрішньому устрої та управлінні". Одначе залізниці мали бути під владою Вранґеля. Гроші і податки мали бути однакові. Головна мета була не нова — „спільними силами звільнити 'Матушку Росію'" від большевиків, а потім буде видно, що робити з відосередніми рухами. Після перемоги тільки „русский народ" скаже, якою буде „нова Росія".

Болячкою залишилась Україна, яка не виявляла зацікавлення в „Новій Росії". Восени приїхала у Крим делеґація „українських федералістів" у складі голови Національного українського комітету Маркотуна, генерального секретаря Цитовича і члена комітету Могилянського. Генерал Вранґель, прийняв делеґацію і заявив, що „засади федерації є основою його політики". З червоними треба боротися об'єднаними силами, основуючись на засадах національних демократичних сил. Одначе Вранґель не вважав для себе можливим приєднатись до будь-якого сепаратного самостійницького руху.

Тоді ж представник українців-федералістів за посередництвом Мацієвича овідомив С. Поклевського, представника ген. Вранґеля в Букарешті про бажання воєнної конвенції і політичного порозуміння на основі визнання уряду Симона Петлюри як уряду України і визнання права України на самовизначення.

Генерал Вранґель погодився йти назустріч всім антибольшевицьким силам, які стоять на ґрунті федерації з Росією із забезпеченням Україні повної незалежности у внутрішніх справах. Українці мають визнати владу головного командуючого (Вранґеля) над усіми збройними силами для забезпечення загальнодержавних інтересів. Жадного документу на тему переговорів не було написано, всі переговори відбувались усно. Не було сказано про будь-які зобов'язання з боку Вранґеля. „Українське питання" було „у стадії вивчення". Вранґель нічого не сказав про взаємовідношення „окремих частин Росії", а говорив тільки про спільну боротьбу з большевиками. Виник проєкт створення окремих „українських частин у складі російської армії".

Дня 26-го жовтня було проголошено такий наказ: „Визнаючи, що українська мова є рідна з російською і є повноправною мовою України, наказую всім навчальним закладам, державним і приватним, де провадиться навчання українською мовою, признати права, встановлені існуючими законами для навчальних закладів обох катеґорій із загально державною мовою навчання".

На початку 1920 року се-

(Закінчення на стор. 3)

ОДИН З ІНДІЙЦІВ З ПЛЕМЕНИ сікхів, який брав участь в атентаті на прем'єр-міністра індійського уряду Індіру Ґанді, заявив прокуратурі, що він мав в пляні вбити також сина Індіри Раджіва, якщоб він був тоді в товаристві матері. Він не виключає, що його друзі зроблять це за нього в недалекому майбутньому. Раджів Ґанді є тепер новим прем'єр-міністром Індії після смерти своєї матері. Політичні спостерігачі і кореспонденти відмічують, що новий прем'єр веде дещо відмінну політику у відношенні до сікхів і він фактично врятував своїми зарядженнями багатьох з них від лінчування індійцями з племени Ґінду. Можливо, що сікхи візьмуть це до уваги у своїх чергових потягненнях.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Великобританії Марґарет Тачер правдоподібно зустрінеться в Лондоні з другою в Кремлі особою, членом Політбюро Міхаїлом Ґорбачовим, 53-річним совєтським політиком, який має вигляди бути черговим генеральним секретарем ЦК КПСС після смерти Константина Черненка. М. Ґорбачов прибуде на початку грудня ц.р.

ВИСОКИЙ РЕЧНИК американської Аґенції для міжнародного економічного розвитку Пітер МекПірсон перебуває в Етіопії, африканській державі з комуністичною формою правління, населення якої вимирає з голоду і недостачі води. Завдання МекПірсона є розвідати на місці ситуацію і домовитись з місцевим урядом про більшу доставу харчів й інших товарів із ЗСА до Етіопії. Крім того він бажає перевірити закиди антикомуністичного визвольного руху, що центральний уряд розділяє харчі тільки для упривільйованої верстви населення, а цілком іґнорує потреби дальших провінцій, у яких діють антикомуністичні повстанці. Досі Уряд ЗСА приділив харчів й інших продуктів на суму 30 мільйонів долярів і 60 мільйонів плянує виділити в найближчому майбутньому.

Марічка

ОСТАННЯ ҐРАНАТА...

Пливе тихо верхами розцвілих лісів Падолист. Тихо розсипує сумну красу. Жовто-червоні листки багряним килимом покривають землю. Покривають тисячі старих похилених хрестів. Відомих і невідомих і... забутих героїв українського народу в одвічних змаганнях за волю...

Сіє квітами Падолист. Метеликами кружляють багряні листки і тихенько сідають на поорані, сплюндровані могили Личаківського, Янівського — кладовищ Львова. Присипають спільні, кількасотні могили по загородах тюрем Києва, Львова, Ужгороду і всіх міст і містечок і сіл України та різних сибірських просторів, в яких лягли вічним сном найкращі сини нашого народу, закатовані найстрашнішим червоним сатрапом, якого не знав світ.

Рік за роком, століттями насипає листям Падолист могили наші дорогі. Покриває землю-просяклу кров'ю, перемішану кістками, що плодами святими годує жорстокого ката України, який захлистується кров'ю синів її...

— Доколи, Господи святий? — Як довго і терпеливо, глядиш з гори на муки і страждання за Твою святу Правду...

• • •

Шумить ліс. Дрижать багряні листки. Готовляться присипати молоді тіла нових героїв, що в оточенні танків, гармат і стократ чисельнішого ворога чекають вирішальної хвилі в нерівній боротьбі. Тристап'ятдесят — може й менше, молодих повстанців Української Армії, озброєні в кріси, ручні ґранати і декілька скорострілів — готуються дорого віддати своє життя і не дати себе живим в руки ворога, який поволі затісняє колесо певної смерти, лісів Любешки, Серників, Ланів — в околиці Бібрки.

Падуть останні притишені накази старшин і хлопці готові; поправляють кріси, перевіряють ґранати, обкидують один одного прощальним поглядом.

— Не дамося живими в руки! Хлопці, шануйте кулі і ґранати! Хай ні одна не змарнується!–І задрижав у передсмертній тиші новий Падолист 1944 року...

Влодьо поправляє кріса. Русяве волосся липне до чола, налазить на очі. Струснув головою. Струнке - м'язисте тіло пружиться. Йому тільки 21 років. Розбурхана кров бурлить у молодих грудях. Йому тісно і гарячо. Скидає піджак — і він готовий.

А ворог щораз ближче. Вітер доносить вже хрипкі вигуки московських наказів. Заторохкотіли скорострілі. Хлопці ціляють добре. Їм видно ворога, що шукає їх, схованих поза дерев'ям. Дикі верески мішаються зі стогонами ранених і брудною московською лайкою. Та їх щораз більше і колесо затісняється. Повстанці з рештками куль і ґранат готуються дорого продати своє життя. — „Кожний зберегти одну кулю для себе!" — паде останній наказ.

Ліс багряніє закровавленими тілами ворога і повстанців.

Влодьо спостерігає, що вистріляв всі набої свого кріса. Не змарнував ні одного. Він дуже з того радий. Та начебто забув про себе, але за поясом остання ґраната. „Шкода, була б для кількох там, тих косооких, а так, лишається тільки для нього самого"... — шкодує Влодьо. Решта друзів — всі полягли... Та ні, не всі! Двох бракує. Були недалеко нього. Господи, допоможи їм вийти живими!... Це ж єдині свідки...

Влодьо готується виконати останнє завдання. Останній наказ — не дати себе живим в руки ворога. В голові зароїлися в хаосі думок різні спомини: „Там удома мама — може сама... Батька недавно забрали і повезли кудись. Може в тюрму, а може замордували подорозі... Найстарший брат теж певно певно в лісі, (не пішов був до війська!). Другий день у Львові, там же і старша сестра. А Маруся... пішла в світ. Така маленька, худенька... Буде десь пропадати, поневірятися на чужині!...

І забігали дорогі картини недавноминулого дитинства. — „Бавилися обоє і зростали все в купці... Не було близько інших дітей-ровесників. Марусі хотілося було деколи постаршувати над ним (була на два роки старша), та була меншою від нього і він все міг трошки її 'набити'. Але він так безмежно любив її... А вона покинула всіх і пішла... Ну, але як добре, що пішла. Можливо, вже тут біля нього, лежала б вона — вбита під котримсь деревом..." А найкраще бабусі. Вона вже в небі, щаслива і про ніщо не журиться... Так собі заснула недавно звечора і не пробудилась більше..."

Сумні, дорогі спомини прорізав раптом хриплий дикий вереск: — „Вон там, за етім дубом, что то шевєлітся! Навєрно, єщо один бандіт остался живим. Надо поймать єво живим!"

Влодя пробуджує дійсність. Останнім швидким поглядом обкидає побоєвище і тіла побитих друзів. До вух долітає слабо ще стогін когось і завмирає.

„Все... Вже тільки він один... щоб тільки певно і безболісно перейти у другий, кращий світ. Догнати товаришів.. А там вже комуни напевно не буде...

А ворог вже зовсім близько. Лавою, обережно підходить вороже військо. Вже видніють віспуваті жовті пики.

Влодьо відбезпечує останню ґранату. Свою вірну подругу. — „Не заведи мене, не зрадь!... і ніжно погладивши, обережно кладе на землю і прикриває піджаком. Обсмалена сонцем і вітром мускулярна рука робить хрест на грудях. — „Отче наш, Ти що на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє. Нехай буде воля Твоя... І прости мою провину, що самовільно віддаю Тобі моє життя. Прийми мене у Твоє царство! — Ти ж сказав — „Щасливі ті, що віддають життя за друзів і нарід свій!"...

Під дикий вереск наступаючої орди закінчує Влодьо хрестом останні слова молитви, а права нога із усієї сили наступає на маленький горбик покритий піджаком...

Блиск і гук сколихнув воздухом, мішаючись із зойком ранених енкаведистів, що були вже дуже близько Влодя, щоб зловити його живим.

Тріюмфально відступав ворог, підбираючи своїх трупів і ранених.

А вітер сумно виспівував „вічную пам'ять" і розносив верхами дубів преболючу вістку людям, що їхні оборонці погибли всі, як колись ті — 300, під Крутами... Серницький ліс присипав жовто-багряним листям своїх хлопців і розкидані червоні шматки тіла Влодя... Мого найменшого і найбільш улюбленого брата... Остання ґраната не завела...

• • •

А два повстанці таки прорвалися з облави. Одного з них запровадила доля аж у невеликий переходовий табір у Ноймаркті під лісом недалеко Нюрнберґу. І його устами Влодьо передав болючий привіт своїй маленькій сестрі.

Ієрархи УКЦеркви...

(Закінчення зі стор. 1)

встановляти патріярхати і надавати титули патріярха мають право тільки Вселенські Собори, або Вселенський Архиєрей. Твердження, що Рим, поступаючись Російській Православній Церкві і Кремлеві, заперечує законність Української Католицької Церкви в катакомбах, є нічим непідтвердженою видумкою. Фальшивою є також інформація, що „Ватикан хоче, щоб українці покінчили з практикою одружених священиків" і що в „інструкціях" Рим дав доручення суспендувати одружених священиків, включно з 20-ма, що були висвячені від 1963 року, бо ж відомо, що українські епархії в ЗСА прийняли одружених священиків, включно з частиною тих, що були висвячені протягом минулих 20-ох років для Львівської Архиепархії.

Баламутне і недружнє супроти Апостольської Столиці і Української Католицької Церкви повідомлення журналу „Нюзвік", мимоволі викликує підозріння, що є чинники, які намагаються пошкодити УКЦеркві, нашому народові та сіяти незгоду між Апостольською Столицею і УКЦерквою.

Владики в ЗСА, а саме філядельфійський Архиєпископ-Митрополит Стефан, стемфордський Владика Василь, Єпископ епархії св. о. Миколая Владика Іннокентій і Єпископ епархії св. Йосафата Владика Роберт, негайно зареагували на писання в журналі „Нюзвік". В листі, датованому 31-им жовтня 1984 року, до редакції журналу „Нюзвік" написано:

„Ми, українські католицькі єпископи в ЗСА, з сумом і здивуванням прочитали в журналі „Нюзвік" з 5-го листопада 1984 року затривожуюче повідомлення про Українську Католицьку Церкву („Невідповідний обряд в Церкві Риму"). Римська Церква не тільки визнає законність „підпільної Церкви в Совєтському Союзі", про що свідчить недавнє назначення Митрополита Мирослава Івана Любачівського наслідником кардинала Йосифа Сліпого, як Львівського Архиєпископа (престолу в теперішній час в контрольованій СССР Україні), але й допомогла звільнити з совєтського ув'язнення одного з найвидатніших провідників України, цього ж Верховного Архиєпископа і Митрополита Сліпого, якого під час сесії Ватиканського Собору II, коли він промовляв, гаряче оплескували. Хоч правдою є, що Церква сказала нам не титулувати нашого Верховного Архиєпископа Патріярхом, Церква ніколи не перешкоджала нам працювати з метою осягнення цієї мети. Далі, українські католицькі єпископи в Европі, все ще мають довго шановане право висвячувати кваліфіковані одружені особи на священиків; ми в Америці не висвячували на священиків одружених від появи „Моту Пропріо", „Кум Дата Фуеріт" в 1929 році, бо більшість американських католиків римського обряду не були готові прийняти ідею одружених священиків Що ж стосується Вашої завваги про одружених священиків висвячених від 1963 року, ми рішуче заперечуємо, що ми одержали інструкції „їх всіх суспендувати". Фактом є, що ми надали юрисдикцію багатьом з цих священиків, які душпастирюють в наших епархіях, на базі позики епархій, для яких вони були висвячені".

ТРИ ВИСТУПИ В. МОРОЗА

Ірвінгтон, Н. Дж. — Дирекція Філії Українського Католицького Університету у Філядельфії влаштовує три виступи-виклади в різних громадах на східньому побережжі ЗСА д-ра Валентина Мороза. Перший виступ відбудеться в Ірвінгтоні, Н. Дж., в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню, в п'ятницю, 9-го листопада, о год. 8-ій вечора, на тему: „Чи була в нас держава?". В суботу, 10-го листопада, В. Мороз виступатиме у Вилмінгтоні, Дел., в залі церкви св. Миколая, при 801 Леа булевард о год. 6:30 вечора. Тема: „КҐБ з власного досвіду". В неділю, 11-го листопада, лекція відбуватиметься у Філядельфії, Па., у приміщенні Філії УКУ, при 7911 Вайтвуд ровд, Елкінс парк, о год. 3-ій по полудні. Тема лекції: „Мої враження із Заходу — досвід п'яти літ".

НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

ред вищого командування „білого руху" виникла думка потреби наладнання можливого союзу із „батьком" Махном. У той час відділи Махна мали 2,000 багнетів і 4,000 шабель, велику кількість кулеметів на тачанках та гармати. Гуляй Поле було столицею Махна. Весною і літом 1920 року Махно бився в першу чергу проти червоних, винищуючи всіх захоплених комуністів.

„На шляху до знищення комунізму, — писав Врангель, — можемо зустріти повстанчі частини Махна, українські війська та інші протикомуністичні групи. В боротьбі з головним ворогом святої Росії на тому шляху зустрінемо всіх русских людей, які чесно хочуть знищити жменьку большевиків, що обманом захопили владу.

„Наказую усім начальникам при зустрічі з вище названими протибольшевицькими групами співпрацювати з ними, маючи на увазі наше основне завдання знищення комунізму та помогти русскому народу відбудувати Велику Батьківщину.

„Виникає потреба поважної уваги до махновщини, бо вона має глибоке коріння. Треба той рух використати для боротьби з комуністами. Необхідно послати до Махна агента і передати йому ті основи, на яких стоїть наша боротьба, на яких можемо спільно діяти".

Було випрацювано кілька документів-пропозицій звернення до Махна. Ось один з варіянтів у скороченні і перекладі з російської мови: „Головне командування російської армії повідомляє вас, що провадить боротьбу тільки з комуністами і комісарами... Сам нарід (який?) буде рішати свою долю. Мета наша спільна і тому пропонуємо вам (Махнові) діяти разом: 1. Об'єднати ваші відділи в дивізію, яку будемо трактувати нарівні з дивізіями російської армії, 2. Вам буде наданий чин і права начальника дивізії... У випадку згоди вам пропонується: 1. перейти у рішальний наступ в запілля большевиків, зайняти район Маріюпіль-Волноваха і увійти у зв'язок з російською армією, 2. вислати уповноваженого представника, який міг би нам пояснити склад і потреби вашого війська та дістати вказівки для дальшої роботи".

Перший офіційний представник ген. Врангеля, капітан, появився на засіданні „Ради революційних повстанців" махнівського уряду в селі Времіївка, Маріюпільського повіту. Махно вислухав посланця і запропонував Раді покарати його смертю. Пропозицію прийнято одноголосно. Капітана повішено. Ніколи жадного союзу Махна з білогвардійцями не було й бути не може. Майбутніх послів також буде покарано смертю".

Не дивлячись на те, ген. Врангель послав на переговори з Махном полковника, якого Махно розстріляв. Надії „білого руху" і ген. Врангеля на співпрацю з Махном не оправдалися. Врешті Махно зробив свій вибір і перейшов на бік червоних, коли переконався, що вони остаточно переможуть.

Баль преси...

(Закінчення зі стор. 1)

Після представлення усіх репрезентанток та їхніх ескортів, як також наймолодшої представниці „Веселки" Надійки Данилів і репрезентантки підпільної преси в Україні Лідії Фещенко-Чопівської, окремо представлено Уляну Піньковську, яка була вибрана „Міс Юніон Кавнті" і „Міс Елізабет".

Жюрі балю, в складі Любов Волинець-Абрамюк, Роман Рудницький, Микола Кавка-Мамай, Арета Сіра і Микола Француженко, мало справді дуже важке завдання вибрати одну з-поміж 16-ох репрезентанток, які усі відзначалися тим разом виїмковим бездоганним знанням мови, українських проблем та високою інтелігенцією.

Вкінці біля півночі голова жюрі Л. Волинець - Абрамюк подала до відома вислід тайного голосування членів жюрі, яким кралею української преси на 1984 рік проголошено Ірину Мілену Цвікулу студентку міжнародних відносин в Темпл університеті у Філядельфії, членку Пласту та учительку української школи, яка репрезентувала щоденник „Америка". Княжівними балю обрано Хризанну Гуглевич, що заступала „Лікарський Вісник", і Ксеню Козак, яка була репрезентанткою гумористичного журналу, що його редагує її дідо Едвард Козак, „Лис Микита". Крім того вирізнено дві із інших кандидаток, а це Наталію Суфлер представницю журналу „Віра" за її надзвичайні осяги в науці, і Адріяну Загайкевич, що репрезентувала „Нову Зорю", за її мистецькі здібності.

Усі першунки одержали нагороди фундовані УНС, СУК „Провидіння", УБСоюзом та іншими організаціями.

Під гучні оплески зібраної публіки, що зі запертим віддихом слухала проголошення жюрі, Дана Феденко краля Балю преси 1984 року передала І. Цвікулі свою „корону" та виголосила своє прощальне слово.

Нагородженим репрезентанткам української преси зложили побажання і подарунки М. Харина і О. Кузьмович, а відтак довго в ніч молоді та старші учасники балю забавлялися при звуках оркестри „Темпо".

Про мистецьке оформлення залі подбав Роман Василишин, а про смачний буфет пані із Фінансової комісії СФУЖО.

Щоденник „Свободу" заступала Галя Волянська з Монтреалю, яка була вибрана в 1983 році „Міс Союзівкою", і яка досі ще носить цей титул, тому, що з уваги на жалобу по смерті Блаженнішого Патріярха Йосифа вибір „Міс Союзівки" на 1984 рік пересунено на пізніший реченець.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що дня 5-го листопада 1984 р., несподівано упокоїлася в Бозі на 73-му році життя наша Найдорожча Мама, Бабуня, Сестра і Тета

бл. п. АННА РАПАВА

ПАНАХИДА — відбулася у вівторок, 6-го листопада 1984 р. у пох. заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПАРАСТАС — в середу, 7-го листопа, о год. 7-ій вечора в тому ж заведенні.

ПОХОРОН — у четвер, 8-го листопада з пох. заведення, о год. 10:30 рано до церкви св. Юра в Ню Йорку о год. 11-ій, а опісля на цвинтар св. Реймонда у Бронксі, Н. Й.

У великому горі і смутку залишились:

сини — СТЕПАН з дружиною ЛЮБОЮ і сином МИХАЙЛОМ
ІВАН з дружиною ЕРНЕСТИНОЮ і синами ІВАНОМ і НІЛЬОМ
ВОЛОДИМИР з дружиною БЕВЕРЛІ і сином ГРИГОРІЄМ та дочкою САРОЮ
сестри — АНАСТАЗІЯ з чоловіком ПЕТРОМ ШПИНДОЮ
ПАРАСКЕВІЯ ПРЯТКА з чоловіком СТЕФАНОМ і синами БОГДАНОМ і ЮРКОМ
брати — ІВАН ПУЖИК з дружиною ПАРАСКЕВІЄЮ і сином ДМИТРОМ і донькою АНЕЛЬКОЮ
АНДРІЙ ПУЖИК з дружиною ТЕКЛЕЮ
братова — МАРІЯ ПУЖИК з дітьми: ОЛЬГА ДУБ з Родиною
БОГДАН з дружиною, ВОЛОДИМИР з Родиною, СТЕФАН з Родиною,
ЗЕНЯ МЕДСЕН з Родиною
син — СЛАВКО

Зі смутком і жалем подаємо до відома Родині і Знайомим, що 7-го листопада 1984 р., відійшла у Вічність у сні наша Найдорожча Дружина, Мама і Бабця

бл. п. ЕМІЛІЯ ФЕДОРУК

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 9-го листопада 1984 р. в пох. заведенні М. Насевича при Франклін вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН — в суботу, 10-го листопада, о год. 8:30 рано з пох. зав. до катедри Непорочного Зачаття П.Д.М. по Богослуженні на цвинтар Св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Горем прибиті:

муж — ЛЕВ
син — ЮРІЙ з дружиною ОЛЬГОЮ і внуками ЮРЧИКОМ і ХРИСТИНОЮ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього несподівано відійшов від нас у Божу Вічність в дні 28 серпня 1984 р., на 71-му році життя наш Дорогий ВУЙКО

СЛ.П. БОГДАН КАРМЕЛЮК

бувший підстаршина УПА

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку всім, хто причинився до злагіднення нашого смутку й горя. В першу чергу дякуємо Всечеснішому о. крил. й канцлерові Л. Мудрому за відвідини Покійного в лічниці та в похоронних відправах, так в похоронному заведенні, в церкві та на цвинтарі. Рівнож дякуємо всім громадським установам за чисельну участь в похоронних відправах. Дякуємо його друзям по зброї, що взяли участь в одностроях з прапорами у панахиді. Дякуємо управам товариств, до яких Покійний належав, а саме 51-го Відділу ООЧСУ, Відділу УККА, та місцевого Відділу Патріярхального Т-ва, як рівнож церковного хору. Дякуємо його найближчому другові п. Миронові Сітницькому, який відвідував Покійного майже кожного дня в лічниці, як рівнож п. Р. Іваницькому з дружиною, що відвідували Покійного в шпиталі. Дякуємо всім за квіти та Служби Божі на інтенцію Покійного, як рівнож датки на добродійні цілі, зложені на тризні після похорону. Рівнож подяка належиться похоронному заведенню „Walsh & Cassese" за солідне переведення похоронних обрядів. Спеціяльно дякую найближчим друзям Покійного, а саме п. мґр В. Захарчукові, п. М. Білейчукові та п. М. Новосадові, за їхню увагу до Покійного в останніх днях його життя, а також і останню прислугу Покійному на похоронах та в похоронному заведенні, в церкві, на цвинтарі, як також зорганізування сніданку по відправах у 40-ий день по Богослужбі Покійного.

Хай всім Вам Милосердний Господь нагородить сторицею.

Спеціяльна подяка належиться Всечеснішому о. канцлерові П. Мудрому, який від родини в англійській мові подякував всім сусідам Покійного за їхню увагу до нашого Богдана. Від громади й громадських установ прощали Покійного такі: від установи яку очолював прощали В. Захарчук і М. Білейчук, від місцевого Відділу УККА його голова В. Скомський, від ГУООЧСУ п. Б. Качор, з закінчив прощальні промови від Патріярхального Т-ва п. Р. Крупка. Закінчено відправи в похоронному заведенню відспіванням пісні „Видиш брате мій", яку заінтонував п. Т. Опарик. В церкві прощав канцлер о. П. Мудрий, на цвинтарі над могилою попрощав його друг з рідних сторін Г. Добуш. На тризні, яка відбулася після похорону присутні зложили на добродійні цілі квоту $ 412.00, за які подякував присутнім П.І. Дельонас. В сороковий день смерти п-ні Н. Дельонас по Службі Божій попросила всіх на сніданок, на якому ще ділився споминами про життя Покійного Богдана п. В. Захарчук, п. Р. Крупка, п. В. Скомський та від хору п. О. Шутер, а всім подякою закінчила племінниця Покійного п-ні Н. Дельонас. Під час тризни в сороковий день п-во Д. Заверуха зложили на фонд оборони України 200 дол. а п-ні Н. Дельонас 120 дол., яку то квоту одержано з розпродажі образів 60 дол. а вона доложила других 60 дол., разом 120 дол., які призначено на виховання священиків в Бразилії.

На Служби Божі зложили:

п-во М. Сітницький, п. М. Волошин, п-во Н. Сітницький, п-во Д. Заверуха, п. В. Захарчук, п-во М. Білейчук, п-во П. Філп, п-ні Т. Творіщук, п-во В. Боярський, п-во Я. Бочар, п-во В. Квасій, п-во Е. Дельонас, п-ні Д. Бучер, п-ні Євтух, п. Ч. Касепла, п-во М. Вітенко, п-ні Т. Щудло, п-ні А. Вітенко, п-во Т. Опарик, п-во М. Новосад, п-во Р. Крупка, п. Коверко, п-во М. Прибильський, п-во М. Сосницький, п-во В. Репета, п-во М. Гаврилович, п-во О. Левицький, п-во Р. Дебіссе, п-во В. Бучко, п-во М. Яро, п-во Б. Каспер, п-во Г. Мінгер.

На добродійні цілі зложили:

Н. І. Дельонас $50, І. Іваницький $50, о. П. Мудрий $20, В. Захарчук $20, п-во ДеБіаси $25, п-во М. Сітницький $20, п-во Д. Заверуха $20, Г. Добуш $20, М. Білейчук $10, Ш. Дельонас $10, М. Волошин $10, п-во Дельонас $10, п-во Кобасовський $10, п-во І. Безубик $10, п-во В. Глухий $10, п-во М. Новосад $10, М. Мінгам $10, М. Дячишин $10, п-во Кушнір $10, Т. Щудло $10, п-во І. Опарик $10, п-во Т. Білостоцький $10, І. Подуєвський $10, Walsh Funeral Home $10, п-во Філп $5, Т. Творіщук $5, п-во В. Квасній $5, п-ні П. Бабська $5, п. М. Левицький $5, А. Вітенко $1, М. Бочар $1. Разом присутні зложили $412., які розділено в слідуючий спосіб:

Радіопрограма св. Юра	51.00
Радіопрограма М. Мариновича	51.00
Національна Трибуна	100.00
На виховання священиків у Стемфорді	100.00
На оборону Юрія Шухевича	110.00

Від себе і родини оцим складаю, як найближча з родини Покійного, всім, що не жаліли труду та віддали останню прислугу Покійному.

За родину Покійного

НАДЯ ДЕЛЬОНАС

П О Д Я К А

Подяка всім тим, хто помагав мені як морально так і фізично під час мого тяжкого горя в зв'язку зі смертю

МОГО ДОРОГОГО І НЕЗАБУТНЬОГО МУЖА

Проф. КОНСТАНТИНА Г. КОСЕНКО

Дякую Високодостойному П. О. Володимиру Базілевському за достойне й урочисте переведення похоронних обрядів та о. Ф. Шпаченко і о. Г. Подгурському, які допомагали о. Володимиру в переведенні цих похоронних обрядів.

Дякую Церковному Уряду церкви Святого Володимира за сердечну участь, а також сердечна подяка всім парафіянам.

Дякую УВАН-у за співчуття в пресі та зокрема проф. В. Омельченкові і Л. Дражевській.

Дякую бувшим студентам ВЕШ в Мюнхені: проф. П. Стерчо, д-рові В. Вереш та інж. Я. Стерко з родиною. Ще дякую друзям і приятелям: проф. М.О. Олійникам, д-р Н. Корецькій з родиною, родині Малахових, Родині проф. Ю. Бобровського, родині Козорогів з донькою Валентиною, О. Бражник та родині В. Бакало за допомогу під час похорону, а також під час 40-го дня смерти, своїм господарським хистом.

Ще дякую д-р А. Пашковській, яка допомагає мені в щоденному житті і розділяє моє тяжке горе.

Особлива подяка церковному хорові за їх прекрасні співи під час похорону й Панахиди.

Дякую всім тим, які мали бажання бути на похоронах, але з якихось причин не могли прибути.

З любов'ю й повагою залишаюся в тяжкому горі дружина Спочилого д-р Марія П. Косенко.

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО „ЧОРНОМОРЕ" у Філядельфії Па.

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством й Українським Громадянством, що 5-го листопада 1984 р. відійшов у Вічність в Ню Йорку

сл. п. Мґр Прав ТЕОДОР САЛАГОР-МЕЙ

народж. 1909 р. в с. Жучка, на Буковині.

ПАНАХИДА — 8-го листопада 1984 р. в пох. заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — у п'ятницю, 9-го листопада з церкви Всіх Святих, а звідтам на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійного висловлюємо наші співчуття.

Ділимося безмежно болючою вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок 29-го жовтня 1984 р., ненадійно упокоївся в Бозі, в Канаді, на 64-му році життя, наш Найдорожчий

бл. п. Отець ОЛЕКСІЙ ЗАХАРІЯСЕВИЧ

парох української католицької церкви в Голден, Канада

СВЯЩЕНИЧИЙ ПАРАСТАС — відслужено у понеділок, 5-го листопада 1984 р., а похоронні відправи довершено у вівторок, 6-го листопада 1984 р. в українській католицькій катедрі в Едмонтоні і там зложено Тлінні Останки Покійного на місцевому цвинтарі на вічний спочинок.

Горем прибиті:

брат — МИРОН з дружиною КАТЕРИНОЮ і синами — БОГДАНОМ і ОРЕСТОМ
братова — МАРІЯ зі сином АНДРІЯНОМ
тета — СОФІЯ ГАЛУШКА
кузинка — ВІРА ПИЛИПЕЦЬ з мужем НЕСТОРОМ і дітьми
кузин — ТАРАС ГАЛУШКА з дружиною ЛЯРИСОЮ і дітьми
кузинка — НІЛЯ КУНИК з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
кузин — ОРЕСТ ДАВОСИР
кузинка — МИРОСЛАВА САЛДАН з мужем МИРОНОМ і дітьми та мамою КАТЕРИНОЮ ЗАХАРІЯСЕВИЧ
кузин — ЗЕНОН ЗАХАРІЯСЕВИЧ з дружиною ВІРОЮ і дітьми
ближча і дальша Родина в ЗСА і Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що 17-го серпня 1984 р. на Україні з Волі Всевишнього заснула Вічним Сном наша Найдорожча Мама, Бабуня, Сестра і Тета

бл. п. ПЕЛЯГІЯ МЕДЯНСЬКА

СЛУЖБИ БОЖІ

відправляться в ПОНЕДІЛОК, 12-го ЛИСТОПАДА ц. р. в таких церквах:

в українській католицькій церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в Нюарку, Н. Дж. о год. 6:45 рано

в українській православній церкві СВ. ВОЗНЕСІННЯ в Мейплвуд, Н. Дж. о год. 9-ій рано

в українській католицькій церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА в Асторії, Н. Й.

в каплиці манастиря СВ. ЙОСАФАТА у Ґлен Кові, Н. Й.

Горем прибита:

донька — АННА ЯВОРСЬКА з мужем МИРОСЛАВОМ і дітьми ЛЮДМИЛОЮ і МАРКІЯНОМ
сестра, племінники і племінниці на Україні.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ"-Гантердон С. К. 2 : 1

У 6-ій рунді ігор за першенство вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що пройшли в неділю, 21-го жовтня ц. р., „Ч. Січ" здобула перемогу вислідом 2 : 1. Ці змагання відбулися на виїзді в Флемінґтоні, Н. Дж., з місцевим клюбом Гантердон, який в показнику табелі ігор займає останнє місце.

Не зважаючи на цю обставину, в звітовій зустрічі господарі виявилися для наших футболістів „твердим горішком", що його не було так легко „розкусити". Головною причиною цього була слаба гра нашого нападу, змагуни якого все ще переживають спад форми і через це не використовують своїх можливостей здобути голі. Інша річ, господарі, не маючи причин до напруженої гри, спокійно використовували помилки гостей і цим утруднювали нашій дружині осягнути бажаного успіху. Вже до перерви „січовики", щонайменше двократно мали дуже добрі можливості відкрити конто ґолів, а все ж таки вислід половини залишився „сухим" 0 : 0. Розв'язка наспіла після перерви, коли „Ч. Січ", а головно напад дружини, проявили проблиски ефективніших дій в підворотті Гандердону. В 69-ій хвилині після серії наріжних викопів, єдиний під цю пору ефективний „снайпер" Андрій Бакун, врешті відкрив конто 1:0. В 75-ій хвилині знову Андрій з типового йому довгого рейду підніс вислід до 2:0. Були ще можливості збільшити рахунок, але їх не використали Хмілевський, Торій і Букачевський. В одній із контратак у 82-ій хвилині господарі зуміли здобути свого почесного голя.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ткач, Ромійо, Саба, А. Бакун, Букачевський, Д. Бакун, Хмілевський, Вебер, Чижович, Гунчак, д-р В. Бакун, Торій; провідник Володимир Бакун.

Ще про ювілей Спортової Школи

У нашому репортажі про відмічення 15-річчя Спортової Школи „Ч. Січ" в „Спортових Вістях" „Свободи" з 28-го вересня ц. р. пропущено прізвище одного з найвидатніших діячів УСВТ „Ч. Січ" і Спортової Школи Івана Ориняка, якому голова Т-ва М. Стебельський вручив ювілейне відзначення з окремим признанням. Цей наш заслужений діяч вправно завідує федеральною програмою допомоги потребуючим дітям, учасникам Спортової Школи та є офіційним фотографом СШ. Крім своєї відданої праці в Т-ві, І. Оринякь жертвенно виконує свої обов'язки разом із кількома іншими „січовиками" в організації „Американці в Обороні Людських Прав в Україні".

З приємністю та вдячністю хочемо згадати про наших щирих прихильників Спортової Школи „Ч. Січі": М. Бойчука, Б. Робака, М. Пирського і ОУА „Самопоміч" в Нюарку, що і в цьому році стипендіями уможливили потребуючим дітям бути учасниками спортововиховного вишколу.

(от)

СТ „Україна" Монтреаль стала чемпіоном

Після літньої перерви перша дружина СТ „Україна" успішно закінчила цьогорічний сезон, здобувши звання чемпіона Рекреаційної ліґи. У вівторок, 11-го вересня ц. р. „Україна", в перших змаганнях „плей-офф" перемогла клюб „Есенці" високим вислідом 6:1. У півфіналі „Україна" відбула два змагання з сильним клюбом „АІД-Юридик", в яких здобула перемогу 3:1 і зазнала поразки 0:1. Має краще відношення ґолів (3:2), „Україна" ввійшла до фіналу, змагання якого відбулися 24-го вересня ц. р. Суперником нашої дружини був сильний італійський клюб „Колісео". Змагання цього фіналу пройшли на грищі, збудованому для Олімпіяди, покритому штучною травою, і були фільмовані для передачі на місцевому кабельному телебаченні. Вже в п'ятій хвилині „Україна" вела 1:0, що його з подачі І. Гупалівського здобув П. Михальчук. Не зважаючи на зусилля італійців, з цим вислідом закінчилася перша половина фіналу.

Після перерви італійці продовжували темпераментно атакувати, але завдяки енергійній обороні нашої дружини і особливо І. Безпалюка і Д. Зельмана „Колісео" не змогли осягнути бажаного успіху. В кінцевій фазі цієї завзятої фінальної зустрічі-сезону, в 77-ій хвилині П. Михальчук повів швидкий рейд, оминув оборонців і успішно вмістив м'яч в сітку воріт італійців, встановивши кінцевий вислід фіналу 2:0. Вручення двох чаш відбулося на прийнятті у Пластовій домівці з великою кількістю симпатиків дружини.

Індивідуальні нагороди усім змагунам дружини будуть вручені на бенкеті-балі з нагоди 35-річного ювілею СТ „Україна" 17-го листопада ц. р..

Склад дружини СТ „Україна", що здобула звання чемпіона: О. Митко, І. Безпальок, М. Стефанюк, Д. Куліш, Я. Яковів, Д. Зельман, Є. Головка, З. Кіщук, о. Р. Лагола, В. Роніш, І. Гупалівський, Д. Тицький, М. Кондро, В. Усик, О. Дідух, М. Гавриняк. Граючий тренер—О. Ґоршко.

Ювілейний Комітет СТ „Україна" запрошує прихильників і все українське громадянство взяти численну участь в Ювілейному бенкеті-балі.

В. Куліш

ВІСТІ З УКРАЇНИ

ЗГАДАЛИ ПРО СТ „УКРАЇНА" І „ЗОРЮ" ЛЬВІВ

„І життя на пам'яті стає"— стаття, як зазначено понад цим наголовком, „з нагоди 45-річчя встановлення радянської влади на території західних областей України". Підписані три автори В. Буданов, О. Гончарук і В. Михайлов. Описуючи про страджання українського народу,–з точки зору совєтської пропаганди, під польською окупацією, вони якимось чином вперше згадали в колюмні про спорт про існування у Львові в часі польської окупації організованого українського спорту.

Подаємо уривок з тієї статті: „Не вдаватимемося до історії Львова. Загально відомо, що це місто традиційно високої культури. Цмабуть, не варто перелічувати видатні імена, пов'язані з ним. І був тут, безумовно, спорт. „Легія", „Погонь", „Україна", „Зоря", „Гашмонея", „Маккабі"—ось деякі назви тодішніх, кажучи сучасною мовою, спортивних товариств. Так, так, ви маєте рацію. „Легія" і „Погонь" клюби польські, „Україна" і „Зоря"—українські, а „Гашмонея" і „Маккабі"—єврейські. Усе зрозуміло. Европа! Як то кажуть—поділяй і пануй..."

Ця довга стаття написана на підставі розповіді не названого жителя Львова, якого автори подали—„львівський знайомий".

Це вперше сотні тисяч читачів „Спортивної Газети" довідалися, що у Львові існував український організований спорт навіть в часі окупації Львова Польщею. Досі в усіх спортових виданнях в окупованій Росією України не згадували цього факту. Історію спорту в Україні в цьому і в західних областях, як правило, починали від початків совєтської влади. І все таки „шило з мішка мусить вийти!"

(от)

Вірні в Баффало гідно пом'янули Патріярха Йосифа

В часі урочистостей, які відбувалися у вечірніх годинах у середу, 17-го жовтня ц. р., у 40-ий день після смерти Блаженнішого Патріярха Йосифа, прийшли мені на думку слова св. Апостола Павла: „Тому то благаю я вас не падати духом через терпіння моє через вас, бо воно—ваша слава" (Посл. до Ефесян—3, 13). Ці слова Апостола Павла можна сміло вкласти в уста Блаженнішого Патріярха Йосифа, бож він дійсно став славою для нас. Хоч з його смертю понесли ми величезну втрату, падати духом не сміємо. Він бо залишив не тільки добру славу по собі, але й точний дороговказ (маю на увазі Завіщання Патріярха Йосифа), придержуючись якого, ніколи не зіб'ємося з дороги.

Урочистості почалися заупокійною Службою Божою, що її відправив о. Олександер Богун Кенез в каплиці Школи св. Миколая в Баффало. В часі Служби Божої о. Олександер виголосив теж і проповідь, відповідну до хвилини. Після Служби Божої відслужено Панахиду, яку, крім о. Олександра, служили ще о. д-р Павло Івахів і о. Дмитро Лаптута. Перед тетраподом, де відправлялася Панахида, приміщено чудовий портрет Патріярха Йосифа, прикрашений китицями червоної калини.

У Богослуженнях взяла участь чимала кількість мирян, дарма, що тоді був будній день. Присутнім був о. протоєрей Богдан Сенцьо, настоятель української православної церкви св. Тройці. Представники товариств і організацій прибули з прапорами.

По закінченні урочистостей в каплиці, священики й вірні перейшли до шкільної авдиторії, де відбулись Жалобні сходини, як доповнення урочистостей. Сходини відкрила голова Відділу Українського Патріярхального Товариства в Баффало Оксана Бережницька. (До речі, урочистості, пов'язані з 40-им днем після смерти Патріярха Йосифа, зорганізував Відділ УПТ). Після відкриття сходин присутні відспівали „Святий Боже". І слова голови Оксани Бережницької, і слова пісні впровадили присутніх у глибоко врочистий настрій, який не покидав їх уже до кінця сходин, а то, напевно, й після них. З промовою виступив автор цього допису. Зобразив він Патріярха як новітнього апостола, якого вороги зненавиділи за ім'я Христа, і якого не злюбили й деякі свої за видвигнену ним ідею патріярхату. Але Патріярх Йосиф встояв і витерпів до кінця, чим заслужив собі не тільки на спасення, але й на те, щоб стати святим.

Урочистий настрій сходин підтримала проф. Стефанія Чушак, яка по-мистецьки виконала деклямацію поеми Івана Франка „Рука св. Івана Дамаскина". Після цього присутні проспівали пісню „Боже, вислухай благань".

На закінчення Жалобних сходин висвітлено фільм з похорону Патріярха Йосифа. Висвітленням фільму зайнялися Степан і Зенон Склярчуки, батько і син, з Торонто, а представив їх присутнім містоголова Відділу Онуфрій Білоголовський, який і постарався про цей фільм.

Головну стіну авдиторії прикрасив мистець Мар'ян Борачок. З портрету його роботи гляділи на присутніх очі Патріярха, а уста наче промовляли:

„Зі щирого батьківського серця дякую вам і благословляю вас своєю немічною десницею! І молю Всемогучого Бога, в Тройці Святій єдиного, щоб Дух Святий вас освячував і просвічував, зберігав і окрилював у вірному служінні своїй рідній Українській Церкві".

В часі Жалобних сходин була розташована виставка книжок, документів і світлин з життя і похорону Блаженнішого Патріярха Йосифа.

Слід додати, що щонедільна радіопрограма Патріярхального Товариства в Баффало присвятила Патріярхові Йосифові чимало часу з приводу його смерти. Слухачі своєчасно були поінформовані про всі події, які були у звязку із смертю Блаженнішого Вони запізналися також із змістом „Завіщання" Патріярха Йосифа. Це саме слід сказати і про радіопрограму Василя Шарвана, яка передається кожної суботи.

Михайло Лоза